

Arrest

nr. 58 836 van 29 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. SEGERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger, afkomstig uit Abadan, Iran. Op 30 december 2005 vroeg u een eerste maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde dat u door de Iraanse autoriteiten te Isfahan, waar u studeerde, werd vervolgd wegens het bezit van een verboden boek, dat u gedurende zes maanden opgesloten werd in de Evin-gevangenis te Teheran en dat een soldaat u uiteindelijk liet ontsnappen. De Dienst Vreemdelingenzaken achtte deze aanvraag op 7 februari 2006 onontvankelijk. U ging de dag erop tegen deze beslissing in beroep bij het Commissariaat-generaal. Aanvankelijk verklaarde deze uw beslissing ontvankelijk, maar in de fase ten gronde werd op 5 oktober 2006 toch een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw relaas. U ging op 24 oktober 2006 tegen deze beslissing in beroep bij de voormalige Vaste Beroepscommissie, die uw dossier later overmaakte aan de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze verwierp uw beroep op 27 augustus 2009 omdat noch u, noch uw raadsman ter zitting waren verschenen. U was intussen immers naar het Verenigd Koninkrijk verhuisd, alwaar uw vingerafdrukken werden genomen op 14 april 2008. Een maand later werd u terug aan België overgedragen. Op 25 januari 2010 vroeg een tweede maal asiel aan bij de Belgische autoriteiten, maar de Dienst Vreemdelingenzaken nam deze aanvraag op 3 februari 2010 bij gebrek aan nieuwe elementen niet in overweging. Op 9 februari 2010 vroeg u voor een derde maal asiel aan. U haalde aan dat u nog steeds gezocht wordt door de Iraanse autoriteiten wegens het bezit van verboden lectuur en dat er een zwaar vonnis is gevelde in uw zaak. U staaftde deze vervolging ditmaal met een kopie van een arrestatiebevel van de Algemene Rechtbank van Isfahan daterend van de achtste maand van 1380 (Perzische kalender, komt overeen met oktober of november 2001 in de Gregoriaanse tijdrekening) en een kopie van een kennisgeving d.d. 14/10/1388 (4 januari 2010) van de griffie van de tweede kamer voor strafuitvoering van het gerecht van Isfahan aan de dienst voor kennisgeving van het gerecht te Teheran. U verklaarde eveneens dat uw vader enkele dagen voor uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 22 oktober 2010 door de Iraanse autoriteiten werd opgepakt en ondervraagd over uw lot. Hij zou hebben toegegeven dat u Iran hebt verlaten. Na het gehoor op het Commissariaat-generaal stuurde u per fax nog een kopie op van uw kart-e-melli (nationale kaart). U vreest in geval van terugkeer naar Iran te zullen worden opgehangen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u aangehaalde feiten ook in het kader van uw derde asielaanvraag niet kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst kan erop gewezen worden dat ik in het kader van uw eerste asielaanvraag een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling heb genomen. Er kon immers ten gevolge van diverse inconsistenties tussen uw opeenvolgende verklaringen enerzijds en tussen uw verklaringen en de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie anderzijds geen enkel geloof gehecht worden aan uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten wegens het bezit van een verboden boek. U gaf in het kader van uw derde asielaanvraag aan dat u bij uw verklaringen zoals uiteengezet bij uw eerste aanvraag bleef (CGVS 3e AA p.3). U hebt in het kader van uw tweede of derde asielaanvraag evenwel geen overtuigende nieuwe elementen aangebracht die deze oorspronkelijke weigeringsbeslissing kunnen doen wijzigen, integendeel.

Zo bent u in het kader van uw derde asielaanvraag uitzonderlijk vaag over de vervolging die u vreest. Aanvankelijk verklaarde u niet te weten welk vonnis voor u zou zijn uitgesproken. Uw ouders zouden u dit niet vertellen omdat ouders nu eenmaal geen slecht nieuws aan hun kinderen meedelen (CGVS 3e AA p.5). Deze verklaring voor uw gebrek aan informatie omtrent uw exacte lot is echter weinig aannemelijk. Later verklaarde u te vrezen in geval van terugkeer te zullen worden opgehangen. Dit is echter louter een vermoeden. U leidt dit immers af uit het feit dat uw ouders u naar het buitenland hebben gestuurd (CGVS 3e AA p.11). Bovendien weet u niet welke rechtbank, welke kamer of welke rechter u zou hebben veroordeeld, hoewel u wel degelijk voor de rechtbank zou zijn moeten verschijnen en het vonnis in het bezit zou zijn van uw ouders (CGVS 3e AA p.5-6). Tijdens uw gehoor bij het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag wist u echter wel voor welke rechtbank u diende te verschijnen, nl. de Revolutionaire Rechtbank in Teheran (CGVS 1e AA d.d. 6 maart 2006 p.20). Geconfronteerd hiermee herhaalde u niet te weten voor welke rechtbank u verschenen bent (CGVS 3e AA p.6), wat op zich geenszins een verklaring biedt voor het vastgestelde verschil in uw opeenvolgende verklaringen. Gelet op deze vaststellingen kan weerom geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten wegens het bezit van een verboden boek. Hierdoor wordt evenzeer de geloofwaardigheid ondermijnd van uw bewering dat uw vader recent nog zou zijn opgepakt en ondervraagd over u (CGVS 3e AA p.6).

Deze conclusie wordt nog extra kracht bijgezet doordat bovendien aan de documenten die u ter staving van de door u beweerde vervolging hebt neergelegd, met name een brief van de griffie van de tweede kamer voor strafuitvoering van het gerecht van Isfahan d.d. januari 2010 en een arrestatiebevel, geen enkele authenticiteit kan worden toegedicht. Zij bevatten immers een aantal merkwaardigheden en ongerijmdheden met uw verklaringen die de steun die ze zouden moeten leveren voor uw relaas volledig onderuit halen. Zo hebt u er geen verklaring voor waarom de ordediensten de brief van 2010 bij u thuis zouden hebben achtergelaten. Het betreft een brief van de griffie van de tweede kamer voor strafuitvoering van het gerecht van Isfahan aan het gerecht in Teheran met de vraag één van de twee convocaties in bijlage aan deze brief aan u over te maken. Echter, deze convocaties zelf legt u niet neer. Hoe u aan een dergelijk intern document kon geraken, kon u niet verduidelijken (CGVS 3e AA p.8-9). Bovendien is het merkwaardig dat u veroordeeld zou zijn voor een rechtbank in Teheran (CGVS 3e AA p.6, 9), terwijl het net de rechtbank van Isfahan is die u in dit document zou oproepen. U verklaarde hieromtrent dat u ook contacten had met universiteiten in Teheran (CGVS 3e AA p.9), wat

maar weinig afdoende is als verklaring voor deze anomalie. Ook een arrestatiebevel is een intern document gericht aan de autoriteiten belast met de arrestatie. Het is bijgevolg alles behalve aannemelijk dat u een dergelijk document in handen zou krijgen. Bovendien komt de datum, nl. de achtste maand van 1380 (oktober of november 2001), hoegenaamd niet overeen met uw relaas, waarin de vervolging begint in het Iraanse jaar 1384 (2005/2006) (CGVS 1e AA d.d. 6 maart 2006 p.12-13). Ook het dossiernummer op beide documenten stemt niet overeen. Van een andere vervolging dan deze uit 1384 wegens het bezit van een verboden boek hebt u evenwel nergens melding gemaakt. U bevestigde expliciet dat u maar in één zaak betrokken was in Iran (CGVS 3e AA p.8).

De kopie van uw kart-e-melli (nationale kaart) is niet van dien aard bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Zij zou louter uw identiteit en nationaliteit kunnen staven, maar het betreft hier een nauwelijks leesbare kopie, waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van de materiële motiveringsplicht, het begaan van een kennelijke fout bij de uitoefening van de discretionaire appreciatiebevoegdheid door het administratieve diensthoofd en ten slotte de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker gaat hiertoe in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem verhindert te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen die in feite en rechte aanvaardbaar zijn. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Betreffende vermeende omissies of tegenstrijdigheden tussen twee verhoren bij verwerende partij omtrent de rechtbank waarvoor verzoeker diende te verschijnen, betoogt verzoeker dat het tot de vaste rechtspraak van de Raad van State behoort dat indien een gegeven tijdens het ene verhoor wordt

vermeld en tijdens het andere verhoor niet, dit niet noodzakelijkerwijze een tegenstrijdigheid met zich meebrengt.

Verwerende partij stelde in dit opzicht vast dat verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag verklaarde dat hij voor de revolutionaire rechtbank in Teheran was verschenen (administratief dossier, eerste asielaanvraag, stuk 10, CGVS verhoor 06/03/2006, p. 20) daar waar hij tijdens het verhoor bij onderhavige asielaanvraag stelde dat hij niet wist welke rechtbank het was geweest (administratief dossier, derde asielaanvraag, stuk 6, CGVS verhoor 22/10/2010, p. 6). Er is *in casu* helemaal geen sprake van het louter “niet vermelden” van een gegeven tijdens het latere verhoor. Integendeel, verzoeker verklaarde tijdens zijn laatste verhoor uitdrukkelijk de rechtbank niet te kennen: “*Als ze me ergens naar toe brengen dan zeggen ze niet waar dat is. Ze gaan niet alle details vertellen.*” (administratief dossier, derde asielaanvraag, stuk 6, CGVS verhoor 22/10/2010, p. 6). Verwerende partij oordeelde dan ook terecht dat deze niet weerlegde inconsistentie omtrent de rechtbank waarvoor verzoeker moest verschijnen – en wiens vonnis hem zou verhinderen terug te keren naar Iran – op ernstige wijze afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

In verband met de vaagheden betreffende de door verzoeker gevreesde vervolging werpt verzoeker op dat er rekening dient te worden gehouden met alle omstandigheden van de zaak en meer in het bijzonder met het feit dat in Iran de rechtsbedeling niet met dezelfde openheid gebeurt als elders. Uit een arrest van de Raad van State blijkt voorts dat niet alle gevallen van weglating ertoe mogen leiden dat de goede trouw van de asielzoeker in vraag wordt gesteld.

De argumentatie dat in Iran de rechtsbedeling niet met dezelfde openheid gebeurt als elders – hetgeen overigens nergens gefundeerd wordt – is ter zake niet dienend vermits verzoeker zelf aangaf dat zijn ouders wel degelijk het vonnis waarbij hij werd veroordeeld hebben ontvangen, doch de inhoud ervan voor zich houden aangezien het in Iran niet de gewoonte zou zijn dat ouders slecht nieuws aan hun kinderen meedelen (administratief dossier, derde asielaanvraag, stuk 6, CGVS verhoor 22/10/2010, p. 5). Verzoekers vrees te worden opgehangen bij terugkeer naar zijn land van herkomst berust aldus op de redenering dat zijn ouders hem niet naar België zouden sturen als het om iets minder erg zou gaan dan de doodstraf (administratief dossier, derde asielaanvraag, stuk 6, CGVS verhoor 22/10/2010, p. 5). De Raad oordeelt evenwel dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat verzoeker Iran ontvluchtte zonder te proberen de exacte draagwijdte van zijn problemen te achterhalen. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over zijn persoonlijke problemen teneinde een gedegen inschatting te kunnen maken van zijn actuele vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. De vaststelling dat verzoeker naliet dit te doen – daargelaten de bewering dat zijn ouders wel op de hoogte zouden zijn van zijn lot en hem dit “slechte nieuws” wilden besparen – wijst op een grove desinteresse die geenszins strookt met de door hem aangehaalde vrees. Verwerende partij oordeelde derhalve terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden asielrelaas.

2.2.4. Verzoeker betoogt voorts dat zijn asielrelaas gestaafd wordt door een kopie van het arrestatiebevel van de algemene rechtbank van Isfahan en een kopie van de kennisgeving van de griffie van de tweede kamer voor de strafuitvoering van het gerecht van Isfahan aan de dienst voor kennisgeving van het gerecht in Teheran op 4 januari 2010. Verzoeker stelt dat verwerende partij op geen enkel moment de authenticiteit hiervan betwistte en verwijst naar uitspraken van de Raad van State aangaande de bewijswaarde van documenten. Betreffende de motivering van verwerende partij dat het eigenaardig is dat verzoeker niet in het bezit is van de convocaties waarvan melding werd gemaakt, herhaalt verzoeker dat het niet eenvoudig is om officiële documenten te bemachtigen en dat zijn vader pas na lang proberen in het bezit is gekomen van de door hem bijgebrachte interne documenten. Aangaande de vermeende tegenstrijdigheid tussen enerzijds een veroordeling door de rechtbank van Teheran en anderzijds de voorgelegde documenten die uitgaan van de strafuitvoeringsrechtbank te Isfahan, argumenteert verzoeker dat dit helemaal niet vreemd is. De documenten van Isfahan zijn immers afkomstig van een strafuitvoeringsrechtbank en niet van een rechtbank waar vonnissen ten gronde worden geveld. Bovendien wonen verzoeker en zijn familie in Isfahan, zodat het logisch is dat deze “lokale” rechtbank bevoegd is voor de uitvoering van de straffen.

De Raad merkt echter op dat verwerende partij wel degelijk de authenticiteit van deze documenten betwistte, gelet op de merkwaardigheden en zelfs tegenstrijdigheden die zij bevatten. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot een uiteenzetting waaruit zou blijken dat de strafuitvoeringsrechtbank van Isfahan wel bevoegd is voor het ten uitvoer brengen van vonnissen van de rechtbank van Teheran, zonder ook maar enige poging te ondernemen om de overige door verwerende partij vastgestelde inconsistenties – zijnde de verschillende dossiernummers tussen beide neergelegde documenten en het feit dat de datum van het arrestatiebevel absoluut niet strookt met het door verzoeker aangehaalde begin van vervolging – te weerleggen, waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd.

Verzoekers verweer dat het niet eenvoudig is om officiële documenten te bekomen en dat zijn vader pas na lang proberen in het bezit kwam van voormelde bijgebrachte interne documenten kan door de Raad niet worden gevolgd daar het vonnis van de Iraanse rechtbank waarbij verzoeker werd veroordeeld in het bezit is van diens ouders (administratief dossier, derde asielaanvraag, stuk 6, CGVS verhoor 22/10/2010, p. 5). Verzoekers bewering dat het uiterst moeilijk is om officiële documenten te bekomen en dat zijn vader bijzondere inspanningen diende te leveren teneinde interne documenten te verwerven is derhalve volstrekt zinledig daar verzoekers ouders beschikken over het vonnis uitgesproken door de Iraanse rechtbank in deze door verzoeker voorgehouden problematiek. Ten slotte wijst de Raad erop dat beide documenten fotokopieën betreffen, die aldus gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Uit hetgeen voorafgaat concludeert de Raad dat terecht werd geoordeeld dat aan deze documenten geen authenticiteit kan worden toegekend en deze niet van aard zijn om het reeds ongeloofwaardig bevonden asielaanvraag kracht bij te zetten.

2.2.5. Betreffende de authenticiteit van de kopie van verzoekers nationale kaart betoogt verzoeker dat de vermeldingen hierop zeer duidelijk zijn. Tevens wordt verwezen naar een arrest van de Raad van State waarin werd geoordeeld dat het feit dat het om een kopie gaat geen afdoende reden is om dit identiteitsdocument geen bewijswaarde toe te kennen, nu de bewijswaarde in deze materie vrij is. Bij het ontbreken van essentieel onderzoek hieromtrent dringt verzoeker dan ook aan de bestreden beslissing op dit punt te vernietigen en een aanvullend onderzoek te bevelen.

De Raad constateert evenwel dat verwerende partij – ondanks de opmerking dat de nationale kaart een nauwelijks leesbare kopie betreft – op geen enkel moment verzoekers identiteit en nationaliteit betwist, zodat aanvullende onderzoeksmaatregelen hieromtrent geenszins nuttig of vereist zijn. De vaststelling dat de authenticiteit van de kopie niet kan worden erkend, staat daarenboven in geen enkel verband met het al dan niet geloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielaanvraag zodat verzoeker geen belang heeft bij het aanvechten ervan.

2.2.6. Waar verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad erop dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoeker neergelegde documenten tijdens zijn derde asielaanvraag, en dat verzoeker tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal van 22 oktober 2010 de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft verzoekers asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.7. Uit hetgeen vooraf gaat is gebleken dat aan verzoekers asielaanvraag, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat asielaanvraag teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan eveneens worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT